

*hol vagy, kandzsikaforgatós
régi kedvem, —*

*hasadozok, repedezek aszályos dögmelegben,
mint a vérbélkörte, csattant a fonott csapó,
futott szavára mesenagy rétet
száz csudaló,
a bőrsallang mind lenyűzött sárkányok skalpja,
nyélre fűzve, megjuhászodva
táncolnak rajta, —*

*no, kései fattya Laokoonnak, ki játszi fanyűvő kedvvel
győztél a Vizeskertben a roppant
hüllők ellen,
csattogtattál velük, forgattad fejed fölött:
merre vagy,
régi kedvem,
elnyűhetetlen kölyök,
hát elnyűvődtél volna mégis, mikor pedig
bűnök idomított szíja terád
csavarodik,
míg tekereg rád sikló folyondár, gaz, sivigó:
te elnyűvődtél?
elrongyolódtál?
sudaram!
lőszőr csapó?!*

SZEPESI ATTILA

Zsábék, kék utak

(Magyari Lajosnak)

*Őrizzen ez a föld!
— a zsábék, kék utak,
a kapuállító,
ős-dalú öregek.*

*Fatornyok, kopjafák.
Egy-sorsnyi éneked.
Az égcsapó hegyek; hol
sámánfüst csokorodik*

*barna bércekre, lombra.
Körülötted az éj
fogantatás, magány —
Túléljen ez a föld:*

*a szittyók, jeltelen
nádasok, vadvizek.
A szél világító
arca a fák mögött!*

Lovak

mert kipusztultok
ordas időnkből
harang kondul fölöttetek
bordakosaratok beroppan
pipacsmezőn eszelős gépek
viaduktok világító
városok útjai alatt
szólítsatok meg
hogyan legyen örök
a gyermekkorból-

világító nyakatok varázsa
nélkületek
elvadulunk kőéjszakánkban
szólítsatok meg
ha legközelebb arra járok
ahol lehajtott fejjel
legeltek füstöt fekete füvet
reklámok árnyán
rozzant palánk alatt

TÓTH SÁNDOR: BARTÓK